

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-06-12)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-06-12)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 112. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010115.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Fru Heiberg til A. F. Krieger.
d. 12. Juni 1862.*

Tak min kjære Ven for den nye Gave af Heibergs Breve⁴ og for Deres aabne hjertelige Udtalelser til mig, men ak, De seer mig med altfor partiske Øine! De siger: bliv ikke vred? Hvor skulde jeg kunne det, ikke Vrede men vel en dyb Ydmygelse griber mig ved Ord som Deres om mig Stakkelt, og vel kan det ængste mig baade for Deres og min egen Skyld, om De ikke er i en Illusion, som det vilde være smerteligt at vækkes af, som af alle Illusioner. Vær ikke saa mismodig i disse Dage, betænk at en Plante trænger til Tid at voxer i, forinden den kan sætte Blomst og Frugt, og de unge Spirer i Norden har jo dog virkelig skudt et godt Stykke i Veiret siden 1845, hvilket disse s. 113 Dages Stemning jo er et Beviis for; husk paa, at ere først de Mange der, da er det kun den Ene, der ventes paa, og hvem kan sige, som Paludan-Müller saa smukt sagde i Aften i Prologen, om ikke denne Ene alt staaer i vor Midte? I Historien gjælder det, fremfor i noget Andet, at Tusind Aar kan være som een Dag og een Dag som Tusind Aar. Det gaaer med de historiske Begivenheder som med en Blomster-Knop; længe holder den sine Blade tæt sluttede men groer i Stilhed, da kommer en Solstraale, en mild Regn, og med eet revner det faste Lukke, og vi forundres over, at den staaer fuldt udsprungen for vore Øi-ne, og hvis vi da kunde spørge den: „hvorforsprang Du ikke før ud?“ da vilde den svare, om den kunde: „fordi Tidens Fylde endnu ikke var der.“ Jeg haaber saa vist, at Forsynet vil være god imod os, alt tyder paa Liv og ikke paa Død, men vi maa være taalmodige og vente paa Solstraalen, paa den milde Regn, der skal aabne Knoppen.

Kom nu og spiis med mig i Morgen Middag, saa vil vi tale om dette og meget andet. Og Tak nu, min trofaste Ven, for denne Vinter, hvori saa mangt et venligt Budskab fra Dem, saa mangen en kjærlig Omsorg for mig ret har hjulpen paa min Tilværelse, ja hjulpen i den Grad, at jeg sandelig ikke veed, hvad der var blevet af mig uden denne Hjælp.

Klokken er mange, og jeg vil nu sige Dem God Nat. I min Aftenbøn vil jeg ret bede Gud om hans Bistand, baade for det store Hele og for os enkelte Mennesker; han har saa ofte hørt min Bøn, De skal see det hjælper.

Altsaa i Morgen Kl. 4 venter

Deres hengivne
Veninde.